25/07/2019

“Οι γονείς μου δεν με καταλαβαίνουν, δεν μπορούμε να συνεννοηθούμε”

/ Νέοι και Εκκλησία

Κλαίρη Μαυρόματου – Χατζηκωντή, Δρ Φυσικών επιστημών

Τα παράπονα των γονιών για τα εφηβάκια τους, πάνω-κάτω είναι παρόμοια: Το παιδί μας θυμώνει, κλαίει, φωνάζει, αντιδρά, είναι αγενής, καπνίζει (για κάποιους), δεν μας ακούει, δεν μπορούμε να συνεννοηθούμε, έβαλε ο γιός μας σκουλαρίκι στο αυτί και η κόρη μας στη μύτη, κάνει κοπάνες, ακούει μουσική στη διαπασών, τσακώνεται με τον αδελφό του, περνάει ώρες στον υπολογιστή, στο τηλέφωνο, στον καθρέφτη.

Περνάει κρίση το εφηβάκι μας!

Οι γονείς, με την σειρά τους, προβληματίζονται με την «κατάσταση» του παιδιού τους, ανησυχούν, αναγκάζονται συχνά να απευθυνθούν σε ψυχολόγους ή σε πνευματικούς. Τι να κάνουμε; ρωτούν. Πώς να το διαχειριστούμε;

Περνάει κρίση και η οικογένεια!

Τα παράπονα των εφήβων, για τους γονείς, είναι ανάποδα: Οι γονείς μου δεν με

καταλαβαίνουν, δεν μπορούμε να συνεννοηθούμε, με ζορίζουν, εγώ δεν αισθάνομαι καλά και αυτοί μου κάνουν κήρυγμα για τους βαθμούς, δεν με αφήνουν ήσυχο, μπαίνουν στο δωμάτιό μου, με ελέγχουν, δεν με αφήνουν να γυρίσω αργά, δεν μπορώ να ακούσω τη μουσική που θέλω, τι τους νοιάζει που φοράω σκουλαρίκι αφού θέλω να με αποδέχονται οι φίλοι μου, με πιέζουν να φάω και εγώ δεν θέλω να παχύνω, τους βαρέθηκα!

Ώρα για επανάσταση! Η ανεξαρτησία φαντάζει γυαλιστερή και απαστράπτουσα. Πάμε να την κατακτήσουμε. Έλα όμως που ανεξαρτησία σημαίνει ευθύνες. Σημαίνει να έχει διαμορφώσει ο έφηβος τη δική του ταυτότητα. Να έχει «αποκαθηλώσει» τους γονείς του από το βάθρο της παντοδυναμίας, αυτό το βάθρο που αποτελούσε στήριγμα γι' αυτόν τα προηγούμενα χρόνια. Να τους έχει απομυθοποιήσει. Αυτό δεν είναι εύκολο να το αποδεχτούν οι γονείς και αντιδρούν. Αυτό όμως συγχρόνως φοβίζει και τον έφηβο, που αισθάνεται να χάνει τα ερείσματά και τα εφαλτήριά του. Καταιγίδα λοιπόν στα χρόνια της εφηβείας.

Τι μπορεί να γίνει; Πώς μπορεί ο γονιός να βοηθήσει τον έφηβο ώστε να ξεπεραστεί αυτό το φυσιολογικό κατά τα άλλα στάδιο, του παιδιού αλλά και της οικογένειας όσο πιο αναίμακτα γίνεται; Η προσπάθεια πρέπει να αρχίσει από πολύ νωρίς. Από τα πρώιμα παιδικά χρόνια, που όπως έχουμε γράψει και σε προηγούμενα άρθρα τίθενται υγιείς βάσεις συμπεριφοράς με κύριο μέλημα την επιβολή ορίων, που δηλώνει «νοιάζομαι για σένα».

«Θα γυρίσεις στις 12» λέει ο μπαμπάς στον Νίκο που δήλωσε ότι θα γυρίσει από τη βόλτα του με τους φίλους του στις 2! Το όριο αμέσως αμφισβητείται. «Θα γυρίσω στη 1» και γυρνάει στη 1:20! Έκανε την μικρή του επανάσταση. Παραβίασε τον κανόνα. Νομίζετε ότι αν οι γονείς είχαν αδιαφορήσει, αν δεν είχαν βάλει όρια, ο έφηβος θα ήταν ευχαριστημένος; Όχι! θα αισθανόταν σαν να πλέει ακυβέρνητος μεσοπέλαγα. Μερικοί έφηβοι, παραπονιούνται. «Δεν με αγαπούν οι γονείς μου, δεν τους νοιάζει ούτε τι ώρα γυρνάω σπίτι».

Δείτε την αντίφαση! Αν τους βάλεις όριο το αμφισβητούν και το παραβιάζουν. Αν δεν τους βάλεις αισθάνονται έλλειμμα αγάπης και νοιαξίματος!

Σε αυτήν την αντίφαση πρέπει να εστιάσουν και οι γονείς. Να καταλάβουν πρώτοι, ως ενήλικες, ότι το παιδί τους, στην ηλικία που είναι, χρειάζεται σταθερότητα, μιας και το ίδιο δεν έχει. Χρειάζεται γονείς και όχι φιλαράκια. Χρειάζεται επίσης πολλή υπομονή και αγάπη. Πολλή συζήτηση, πλησίασμα, κατανόηση, ενσυναίσθηση. Αυτό δεν είναι κάτι που οικοδομείται ξαφνικά την ώρα που το χρειαζόμαστε. Οικοδομείται μέσα στο χρόνο από πολύ νωρίς. Να είναι ο γονιός υποψιασμένος για τις δυσκολίες της εφηβείας και να μην αντιδρά, σαν άλλος έφηβος και αυτός, αλλά

αντιθέτως να είναι εκεί σταθερά για το παιδί του, να το βοηθήσει να αυτονομηθεί σιγά-σιγά.

Πρώτη δημοσίευση: εφημερίδα Μυτιλήνης Εμπρός